

Sygn. akt II CSK 550/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa C. G. i Z. J. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych
i Autostrad w W. oraz Staroście K.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 lutego 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 3 czerwca 2015 r., którym zostało oddalone ich powództwo o nakazanie pozwanym złożenia oświadczenia woli o nabyciu od nich własności opisanych działek gruntu.

Powodowie w skardze kasacyjnej powołali podstawę przewidzianą w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazali przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Występowanie istotnego zagadnienia prawnego połączyli z koniecznością wyjaśnienia czy zastosowanie

art. 13 ust. 3 ustawy z 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania inwestycji w zakresie dróg publicznych jest dopuszczalne jedynie w przypadku przejęcia nieruchomości w drodze wywłaszczenia decyzją administracyjną, czy też możliwe to byłoby w razie przejęcia nieruchomości na cele inwestycji drogowych na podstawie na podstawie orzeczenia sądowego opartego na podstawie art. 231 § 1 k.c. Ponadto zaistniała potrzeba rozstrzygnięcia czy ocena przesłanki braku możliwości prawidłowego korzystania z pozostałej części nieruchomości na dotychczasowe cele może dotyczyć nie tylko odłączenia od niej wywłaszczonej działki, ale także innych skutków zrealizowania inwestycji drogowej, po przymusowym przejęciu części nieruchomości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna ukształtowana została jako nadzwyczajny środek prawny, służący od prawomocnych orzeczeń, którego celem jest ochrona interesu publicznego, polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Założenie to może być zrealizowane jedynie poprzez powołanie i uzasadnienie istnienia co najmniej jednej z przesłanek wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. Nie jest rolą Sądu Najwyższego, nie będącego trzecią instancją sądową, korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej sprawie, nawet gdyby w rzeczywistości miały one miejsce. Zakres przeprowadzanego przez Sąd Najwyższy badania jest ograniczony do kontroli, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie, zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zatem okoliczności przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 do 4 k.p.c. Nie podlegają natomiast badaniu podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Ugruntowane zostało w orzecznictwie zapatrywanie, że skarżący powinien wskazać przepisy prawne, na tle stosowania których wyłoniło się zagadnienie, sformułować je, podać argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen, a nadto motywację, że rozwiązanie go jest istotne nie tylko

w rozpoznawanej sprawie, ale także dla praktyki sądowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151; z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, niepubl.; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, niepubl.; z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OSNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243; niepubl.; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, niepubl.; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2008 r. I CSK 108/08, niepubl., z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 325/11, niepubl.). Przedstawione przez skarżących wątpliwości nie wskazują na wystąpienie nowego, nierozwiązanego dotychczas zagadnienia prawnego. Wykładnia art. 13 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych (Dz.U. Nr 80, poz. 721 ze zm.) była przedmiotem wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w piśmiennictwie. Doszło do określenia przesłanek roszczenia o nabycie pozostałej części nieruchomości po przejęciu wcześniej pewnego jej zakresu na cele inwestycji drogowej. Określony został także charakter przepisów tej ustawy mający wpływ na sposób jej interpretacji. Skarżący nie powołali i nie uzasadnili potrzeby zmiany dotychczasowego zapatrywania czy ponownej wypowiedzi dotyczącej poruszanej kwestii. Nie może być uznany za taką konieczność zamiar objęcia tą regulacją innych jeszcze zdarzeń, które nie wynikają z jej treści. Nie została przewidziana zakresem tej przyczyny wniosku problematyka związana ze stosowaniem prawa w okolicznościach konkretnej sprawy. Nie było zatem podstaw do uznania, że istotne i nowe zagadnienie prawne rzeczywiście wyłoniło się w toku rozpoznania sprawy.

W postępowaniu przed Sądem Okręgowym nie doszło do nieważności postępowania, której podstawy Sąd Najwyższy bierze pod rozagę z urzędu w granicach zaskarżenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 102 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. Za przyjęciem jej przemawiała sytuacja majątkowa i życiowa powodów oraz istotne znaczenie dla nich wyniku postępowania.

l.n